

Arrest

nr. 258 139 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS, loco advocaat K. VERHAEGEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 december 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, C.A.P.P., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 8 januari 1986 in Barrancabermeja, departement Santander, Colombia. Daar groeide u bij uw ouders. Toen u vijf jaar oud was, verhuisde het gezin naar Valledupar, departement Cesar. Na uw middelbare studies begon u een opleiding tot industrieel ingenieur aan de universiteit van Pamplona in Norte de Santander, u behaalde met succes uw diploma in 2012. Vervolgens woonde u op meerdere plaatsen in Colombia, onder andere in Cúcuta, Bucaramanga en Bogotá. In 2012 vestigde u zich in Armenia, Quindio. Doorheen uw loopbaan werkte u onder andere als consultant en als zelfstandige handelaar. Begin 2017 leerde u J.E.G.G. (...) kennen, uw huidige partner. Jullie trouwden op 2 februari 2020. In 2018 werd u mede-eigenaar van een discotheek in Armenia die zich voornamelijk richtte op homoseksuele bezoekers, La Fragata. U bleef er vervolgens aan de slag tot de beëindiging van het huurcontract halverwege 2019. Vervolgens verhuisde u samen met uw echtgenoot naar Pereira, Risaralda, waar u als Uberchauffeur aan de slag ging.

Reeds in uw jeugd werd u zich ervan bewust dat u zich aangetrokken voelt tot jongens. In uw omgeving en op school ving u geregeld homofobe opvattingen op. U hield uw seksuele oriëntatie echter steeds voor zich. Toen u naar de universiteit ging, besloot u om uit de kast te komen bij uw moeder. Zij reageerde echter niet geheel positief. Ook de rest van uw familie reageerde niet bepaald enthousiast op uw homoseksualiteit. Ondertussen leerde u verschillende mannen kennen, waarbij u een zekere genegenheid vond. Dit gebeurde echter steeds in het geheim. Na verloop van tijd besloot u om uw geluk te gaan beproeven in Bogotá en om daar de homoscene te leren kennen. U werd er echter geconfronteerd met de grootte van de stad en de stadscriminaliteit die er heerste. Een tijd later vestigde u zich in Armenia, waar een meer open sfeer heerste ten aanzien van homoseksuelen en waar u zichzelf verder kon ontplooien.

U werd echter ook in Armenia geconfronteerd met personen die er een homofobe houding op nahielden. Zo was er soms sprake van verbale agressie bij de homodiscotheek waarvan u mede-eigenaar was. Daarnaast waren er soms scheve blikken van buurtbewoners, iets waar ook uw echtgenoot mee te maken kreeg. Ook werden jullie na het tonen van publieke affectie als koppel soms aangemaand om weg te gaan. Enkele buurtbewoners deden in 2015 of 2016 een poging om u uit het appartementencomplex te laten verwijderen, echter zonder resultaat. U had het zeer moeilijk met het gevoel niet volledig aanvaard te worden in Colombia, hetgeen zich opstapelde en uiteindelijk uitmondde in een zelfmoordpoging in januari 2018. U ging daaropvolgend in psychologische en psychiatrische begeleiding.

Op 5 februari 2020 verliet u samen met uw echtgenoot J.E.G.G. (...) Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 14 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u de algemene homofobie die in het land heerst, alsook dat u zich er niet vrij als homoseksueel zal kunnen uitdrukken.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenoot J.E.G.G. (...) de volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, uw militaire kaart en beroepskaart, een foto van jullie geboorteaktes, jullie huwelijksakte, een foto van uw studentenkaart, een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, een foto van een medisch attest, een document vanwege de Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas, een belastingformulier in verband met de inschrijving van La Fragata, een foto van een document met betrekking tot de procedure rond de beëindiging van de activiteiten van La Fragata een kopie van een opleidingscertificaat, kopieën van werkcertificaten, een bankrekening-uittreksel, een screenshot betreffende een verkeersovertreding, reisdocumenten, een rekening van een hostel in Madrid en een kaart vanwege het rode kruis in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid en nationaliteit niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hoewel er sprake kan zijn van vooroordelen binnen bepaalde geledingen van de Colombiaanse bevolking blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat leden van de LGBT-gemeenschap louter door hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd.

Leden van de LGBT-gemeenschap lopen net zoals de heterobevolking school, studeren verder, bouwen een professionele loopbaan uit en nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBT-vriendelijk.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij ook sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van LGBT-activisten en seksuele minderheden, alsook dat in sommige gevallen zelfs de lokale ordediensten zich hieraan schuldig kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context.

In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuele personen en transpersonen niet altijd gemakkelijk is in Colombia en dat er zich problemen kunnen voordoen. Het CGVS is er zich, zoals eerder vermeld, tevens van bewust dat er discriminatie kan zijn. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan immers niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Uit het persoonlijk onderhoud komt immers concreet naar voren dat u een vrees voor vervolging koestert omwille van de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia, de homofobie en bijhorende discriminatoire bejegening die er zou heersen, alsook dat u in Colombia niet open en vrij als homoseksueel zou kunnen leven (CGVS, p. 21, p. 26). Eerst en vooral dient nogmaals te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt zoals hierboven reeds beschreven niet dat elke homoseksueel uit Colombia louter omwille van zijn geaardheid aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. U verwijst naar moorden op activisten en leiders binnen de LGBT-gemeenschap in Colombia (CGVS, p. 19), maar kan daarbij in wezen niet eens zeggen wat juist de namen waren van de slachtoffers (CGVS, p. 25). U kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat deze gebeurtenissen ook maar enigszins betrekking zouden hebben op uw concrete persoonlijke situatie. Bijgevolg kan een algemene verwijzing naar de situatie voor homoseksuelen in Colombia allerminst volstaan om in aanmerking te kunnen komen voor het verkrijgen van internationale bescherming, maar dient de vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond.

Het CGVS dient echter vast te stellen dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Dat men u in Colombia bij aanvang en kennismaking de vraag stelt of u een vriendin of echtgenote heeft en niet vraagt of u een mannelijke partner zou hebben, iets dat u meermaals naar voren schuift (CGVS, p. 19-21), kan met moeite beschouwd worden als een homofobe daad. De verbale agressie die soms voorkwam in uw homodiscotheek, die u zelf bestempelt als zijnde niet gevaarlijk (CGVS, p. 9-10, p. 20), kan evenmin als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd, dan wel als een kwalijk aspect dat in wezen vaak samengaat met het nachtleven. Dat u op verschillende momenten het slachtoffer werd van scheve blikken en spot is eveneens bezwaarlijk te noemen (CGVS, p. 19-21), maar kan geenszins gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Eenzelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot de gebeurtenissen die ook uw echtgenoot aanhaalt waarbij jullie na het publiek tonen van affectie weggestuurd werden uit een heterodiscotheek of een andere horeca-aangelegenheid (CGVS, p. 21; CGVS J.E., p. 16). Het CGVS dient eveneens op te merken dat de situatie waarbij enkele van uw burens in Armenia probeerden om u uit het appartementencomplex te laten verwijderen beslist betreurenswaardig te noemen is, maar werkelijk weinig concrete gevolgen heeft gehad. U geeft immers aan dat de burens in wezen wel respectvol waren, alsook dat u eenvoudigweg zei dat u niet akkoord ging en dat de kous daarmee ook af was (CGVS, p. 20). U bleef er nadien gewoon wonen, u heeft in Armenia dan ook steeds op hetzelfde adres gewoond (CGVS, p. 21-22). Bovendien kan daarbij worden opgemerkt dat u hieromtrent in wezen geen coherente tijdsaanduiding kan geven, daar u deze situatie aanvankelijk in uw relaas kadert na uw zelfmoordpoging (CGVS, p. 20), die plaatsvond in 2018, en vervolgens situeert in de periode 2015-2016 (CGVS, p. 22). Dit laat het CGVS toe te concluderen dat de impact op uw persoon ten gevolge deze confrontatie eerder beperkt mag worden genoemd.

In de mate dat u naar de sluiting van de homodiscotheek La Fragata, waarvan u mede-eigenaar was, verwijst als een homofobe daad (CGVS, p. 24), dient het CGVS te stellen dat er in wezen weinig geloof kan worden toegeschreven aan uw verklaringen hieromtrent. Uw beweringen, dat de zaak de deuren zou hebben moeten sluiten omwille van rondgaande geruchten over homofeestjes in de discotheek en de daaropvolgende vermeende homofobe reactie van de eigenares van het pand (CGVS p. 9), betreffen immers louter speculatie en veronderstelling. Zo lijkt het weinig waarschijnlijk dat de eigenares van het pand waarin de homodiscotheek was neergestreken gedurende aanzienlijke tijd niet op de hoogte zou zijn geweest van het werkelijke karakter van de zaak die zich in haar eigendom gevestigd zag. Hoewel u de zaak beschrijft als discreet (CGVS, p. 24), mag namelijk uit het openbare facebookprofiel van La Fragata blijken dat er al jaren ruimschoots expliciet reclame werd gevoerd voor allerhande evenementen gericht op homoseksuelen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bovendien blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat er sprake was van een huurachterstand, waardoor op een volstrekt legale manier een clause omtrent de beëindiging van de huur kon worden ingeroepen (CGVS, p. 9). Dat u de sluiting van La Fragata linkt aan een zekere mate van homofobie, blijft in wezen slechts hypothetisch giswerk van uwentwege en kan dan ook geenszins beschouwd

worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

U kan daarenboven op geen enkele manier aannemelijk maken dat de door u geschetste problemen dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Er kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweringen zijnde dat u en uw echtgenoot in jullie land van herkomst niet vrij en gelukkig als homoseksueel kunnen leven (CGVS, p. 21, p. 26). Het CGVS ziet immers geen pertinente redenen om aan te nemen dat u en uw echtgenoot in Colombia geen normaal leven zouden kunnen uitbouwen. Zo is uw familie volledig op de hoogte van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 14-15). Uit uw instagramprofiel mag bovendien blijken dat u een zeer warme houding uitdraagt ten opzichte van uw moeder, familieleden en andere vrienden en dat dit omgekeerd eveneens het geval is (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Ook uit de verklaringen van uw echtgenoot kan worden opgemaakt dat hij nog steeds contact onderhoudt met zijn familie, ook al zijn zij niet allemaal volledig op de hoogte van zijn seksuele oriëntatie. J.E. bezocht immers toen jullie nog in Colombia woonden zijn familie (CGVS, p.20) Hij heeft bovendien een broer die erg rustig en openminded is en tante met wie hij een uitstekende relatie heeft en die tevens in zekere zin op de hoogte is van zijn homoseksualiteit (CGVS J.E., p. 11). Daarnaast kunnen u en uw echtgenoot rekenen op een ondersteunende vriendenkring. J.E. komt goed overeen met zijn vrienden, enkelen zelf lid van de LGBT-gemeenschap, en kan bij hen terecht om te spreken over zijn homoseksualiteit (CGVS, J.E., p. 10). Ook u had veel vrienden in Armenia, dat was voor u immers de reden om zich in de omgeving te vestigen (CGVS, p. 6). U heeft bovendien nog steeds contact met enkele vrienden uit Colombia en ook binnen uw vriendenkring bevinden zich mensen die homoseksueel zijn (CGVS, p. 12-13).

Daarenboven kan worden vastgesteld dat Armenia, waar u gedurende jaren gewoond heeft, in wezen een bloeiende LGBT-scene kent, waaraan u zelf ook heeft deelgenomen. Eerder werd al vermeld dat u medeigenaar was van een homobar in de stad, La Fragata. Dat u in uw eigen discotheek, die specifiek gericht was op homoseksuelen en waar zelf ook homoseksuelen aan de slag waren, niet volledig uzelf zou kunnen zijn als homoseksuele man omdat men u dan zou uitlachen (CGVS p. 23), kan het CGVS op geen enkele manier aannemelijk of geloofwaardig achten. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, maar uw bijkomende verklaringen kunnen allerm minst overtuigen (CGVS, p. 24). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers reeds aangegeven dat u deze plek ronduit geweldig vond, dat u goed overeenkwam met uw collega's, dat u er kon zijn wie u wilde zijn en dat La Fragata in wezen zelfs voor u fungeerde als een vorm van persoonlijke therapie (CGVS, p. 9, p. 13). De stad Armenia wordt door u en uw echtgenoot geprezen als vrij, open en tolerant ten opzichte van homoseksuelen en de stad heeft een actieve en toegankelijke LGBT-gemeenschap (CGVS, p. 6, p. 19-20; CGVS J.E., p. 5; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Er vonden in het verleden reeds LGBT-evenementen plaats en ook La Fragata kan er binnenkort, zij het onder een andere naam, de deuren opnieuw openzwaaien. In Armenia zijn bovendien verscheidene LGBTQorganisaties actief die zich inzetten op verschillende domeinen. U kan daarbij bezwaarlijk voorhouden dat u niet voldoende hulp en steun kan verkrijgen vanuit de gemeenschap, aangezien uit uw verklaringen en die van uw echtgenoot blijkt dat jullie in wezen nooit echt de moeite hebben ondernomen om jullie beter te informeren over de mogelijkheden, die u reduceert tot voorlichting omtrent seksueel overdraagbare aandoeningen (CGVS, p. 23, p. 25; CGVS J.E., p. 18-19).

Uit jullie verklaringen mag per slot van rekening blijken dat u en uw echtgenoot in Colombia in wezen steeds een zeer normaal en aangenaam leven leidden. Jullie hadden er een zeer gangbare en welgevallige routine uitgebouwd (CGVS, p. 13; CGVS J.E., p. 7). U heeft daarbij zonder enige problemen universitaire studies kunnen voltooien, u kon makkelijk doorheen Colombia verhuizen en u

bent na uw studies steeds aan het werk geweest in verschillende domeinen (CGVS, p. 5-7). Ook uw echtgenoot had in Colombia steeds werkzekerheid (CGVS J.E., p. 7). Uit niets blijkt dat u en uw echtgenoot in wezen niet op een doorsnee gangbare manier hebben deelgenomen aan het publieke leven in Colombia en dat dit voor jullie in de toekomst niet opnieuw een mogelijkheid zou kunnen zijn. Het feit dat u een tijdlang worstelde met uw mentale gezondheidstoestand is vanzelfsprekend spijtig te noemen, maar daarbij dient de opmerking te worden gemaakt dat dergelijke psychologische problemen zich nu eenmaal overal ter wereld in alle lagen van de bevolking manifesteren. Uit het feit dat u in 2018 een zelfmoordpoging hebt ondernomen kan daarenboven op geen enkele manier een nood aan internationale bescherming wat u betreft worden vastgesteld. U kon bovendien in Colombia zonder enige problemen beroep doen op psychiatrische en psychologische begeleiding, hetgeen u doeltreffend heeft geholpen (CGVS, p. 22-23).

Daarbij dient te worden aangehaald dat uit uw verklaringen, uit het door u neergelegde paspoort, alsook uit door u geplaatste berichten op sociale media, mag blijken dat u reeds op verschillende tijdstippen Colombia heeft verlaten voor toeristische reizen (CGVS, p. 6; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier en de informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Zo reisde u in het recente verleden meerdere keren naar Europa. U bezocht vervolgens verschillende landen, waaronder ook België. Uw paspoort toont aan dat u zich in 2014, 2015, 2017 en 2018 in Europa bevond. In 2019 bracht u een tijd door in Ecuador. U deed echter nooit eerder een verzoek om internationale bescherming, noch heeft u er ooit over nagedacht om in een ander land asiel aan te vragen (CGVS, p. 6, p. 25), u keerde integendeel echter telkens terug naar Colombia, het land waar u zogezegd vervolging dient te vrezen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omdat de situatie voor homoseksuelen in uw land van herkomst dermate onleefbaar zou zijn, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u niet afwist van het bestaan van de asielprocedure kan geenszins verschoning bieden (CGVS, p. 25). Dat u bijkomend aangeeft dat de situatie toen nog niet zo erg was geworden, brengt uw geloofwaardigheid aanzienlijk aan het wankelen. In uw asielrelaas wenst u immers te laten uitschijnen dat u reeds uw hele leven te maken kreeg met afwijzing, homofobie en discriminatie (CGVS, p. 19-21). Het hoeft weinig betoog dat deze vaststellingen ontegensprekelijk de ernst van de door u geschetste vrees ontegensprekelijk relativeren. De vaststelling dat u vrijwillig en op legale wijze met uw eigen paspoort terugkeerde naar Colombia ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Daarbij kan worden toegevoegd dat ook uw echtgenoot zich reeds meerdere malen in het buitenland bevond, dat ook hij steeds terugkeerde naar Colombia en op geen enkel moment een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan (CGVS J.E., p. 6; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier).

Als laatste kan worden toegevoegd dat wat betreft de gedwongen ontheemding door de guerrilla die J.E. in zijn kinderjaren meemaakte in San Juan de Arama, Meta (CGVS J, p. 16, p. 20-21), er evenmin een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn of uw hoofd kan worden vastgesteld. Het gaat in deze immers om een eenmalige gebeurtenis die plaatsvond toen uw echtgenoot slechts 11 jaar oud was. Na dit gebeuren al die jaren geleden heeft niemand van de familie, noch J.E. zelf nog enige problemen gekend met guerrillagroeperingen, noch blijkt uit zijn verklaringen dat hij hier een actuele vrees uit puurt (CGVS J.E., p. 21). Er kan aldus besloten worden dat u en uw echtgenoot ingevolge deze gebeurtenissen op heden geenszins enige vrees voor vervolging dienen te koesteren.

Omwillen van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw echtgenoot betreft, jullie paspoorten, identiteitskaarten, foto's van jullie geboorteaktes, alsook de kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, dient het CGVS te stellen dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit in wezen worden betwist. De huwelijksakte toont aan dat jullie in Colombia gehuwd zijn, niets meer en niets minder. Wat

betreft de foto van het medisch attest betreffende uw medische begeleiding in 2018, dient het CGVS te verwijzen naar de bovenstaande motivering, waaruit blijkt dat de toenmalige mentale gezondheids-toestand die u schetst in wezen niet kan aantonen dat er wat jullie betreft een nood aan internationale bescherming is. Ook met betrekking tot het document vanwege de Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas dient te worden opgemerkt dat ingevolge de gebeurtenissen die plaatsvonden in de kindertijd van J.E., geen vrees in jullie hoofde kan worden vastgesteld (zie supra). De screenshot van een verkeersovertreding, volgens uw advocaat een bewijs dat uw identiteit in Colombia werd misbruikt na jullie vertrek uit het land, kan evenmin aantonen dat er wat jullie betreft een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Dit kan op geen enkele manier in verband worden gebracht met de door u naar voren geschoven asielmotieven, noch heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud gewag gemaakt van enige gekoesterde vrees omtrent mogelijke identiteitsfraude in Colombia. De resterende documenten, uw militaire kaart en beroepskaart, een foto van uw studentenkaart, een belastingformulier in verband met de inschrijving van La Fragata, een foto van een document met betrekking tot de procedure rond de beëindiging van de activiteiten van La Fragata een kopie van een opleidingscertificaat, kopieën van werkcertificaten, een bankrekeninguittreksel, een screenshot betreffende een verkeersovertreding, reisdocumenten, een rekening van een hostel in Madrid en een kaart vanwege het rode kruis in België, zijn geen van allen relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet

automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag) van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog en het citeren van een aantal artikelen uit de Kwalificatierichtlijn, gaat verzoeker nader in op zijn vervolging als lid van de LGBTI-gemeenschap.

Hij wijst erop dat zijn seksuele geaardheid niet in vraag wordt gesteld maar dat de verwerende partij meent dat niet ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto moeten aantonen, hetgeen eveneens volgt uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia* van september 2015.

Verzoeker wijst erop dat zich in het administratief dossier twee rapporten bevinden, namelijk de COI Focus *Colombia: Seksuele minderheden en transgender* van 19 oktober 2020 en OFPRA *La situation des minorités sexuelles et de genre* van 20 september 2018. Hij meent dat de verwerende partij hiervan een zeer selectieve lezing heeft gemaakt, omdat het op basis van deze rapporten erg moeilijk is om in te zien vanwaar haar optimistische inschattingen komen over zijn zogenaamde veiligheid indien hij openlijk als een homoseksuel (getrouwd koppel) zou leven bij een terugkeer naar Colombia.

Hoewel het klopt dat er verschillende LGBTI-nfo's actief zijn in het land, dat het juridisch kader voor LGBTI-rechten bij de meest progressieve landen ter wereld hoort en het Colombiaans Grondwettelijk Hof hierover progressieve standpunten hanteert, geeft de informatie waarover verwerende partij beschikt tevens aan dat er nog regelmatig sprake is van discriminatie, bedreigingen en geweld, waaronder seksuele agressie, vooroordelen en stigmatisering ten opzichte van de LGBTI-gemeenschap, zowel door overheids- als door niet-overheidsactoren, vanuit de Colombiaanse samenleving die gekenmerkt wordt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. Er is ook sprake van de facto straffeloosheid van misdrijven tegen LGBTI-personen op grote schaal.

Dit wordt tevens bevestigd door bovengenoemde UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2015, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een risicoprofiel die, afhankelijk van de specifieke omstandigheden, nood hebben aan internationale bescherming, waarna verzoeker deze richtlijnen citeert.

Verzoeker meent dat hij als homoseksuel een zeer kwetsbaar profiel heeft en zich in Colombia in een erg precarie situatie bevindt. Volgens verzoeker geeft de samenvatting van de meeste recente COI Focus van verwerende partij *Colombia: Seksuele minderheden en transgenders* van 19 oktober 2020 de befaamde 'Colombiaanse paradox' tussen de theoretische juridische bescherming en de maatschappelijke realiteit van discriminatie en geweld ook zichtbaar aan, waarna hij een deel van deze samenvatting citeert. Deze paradox wordt eveneens genoemd in de UNHCR guidelines.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal de situatie voor LGBTI in Colombia verbloemt en dat de 'Colombiaanse paradox' wordt ontkend.

Zo verwijst hij naar een internetartikel van juli 2018 alsook naar de COI Focus van oktober 2020 om aan te tonen dat het reeds ineffectieve theoretische rechtskader ter bescherming van LGBTI-rechten steeds dreigt te worden ondermijnd door de groeiende conservatieve beweging in het land die zich sterk verzet tegen deze rechten. Deze groeiende conservatieve beweging is al in stand sinds 2016 en breidt zich ondertussen uit. Hij voegt hieraan toe: *"Deze groeiende conservatieve beweging is al in stand sinds 2016 en breidt zich ondertussen uit. De situatie ziet er allesbehalve rooskleurig uit door de groeiende populariteit van deze beweging en hun steun aan de heersende president. Ze oefenen veel druk uit op de overheid en vormen een gevaarlijke bedreiging voor de LGBT-gemeenschap."*, waarbij hij citeert uit een studie van 3 juli 2020 (WOLA, *"LGBT+ rights and peace in Colombia: the paradox between law and practice"*), waaruit men volgens verzoeker *"zou kunnen afleiden"* dat de (theoretische) rechten voor de LGBTI-gemeenschap actueel niet kunnen worden gewaarborgd wegens stijgende politieke druk vanuit de conservatieve hoek.

Verder benadrukt verzoeker dat de publieke opinie de progressieve standpunten van het Colombiaanse Grondwettelijke Hof absoluut niet volgt. De Colombiaanse samenleving wordt gedomineerd door de *"macho-ideologie"* en de stereotypen over man en vrouw zijn. Discriminatie en stigmatisering ten opzichte van seksuele minderheden wordt al zichtbaar vanaf jonge leeftijd en zit diep verankerd in de

maatschappij, aldus verzoeker, die vervolgens citeert uit een nota van OFPRA (Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides).

Volgens verzoeker wordt ook op politiek vlak de machomaatschappij van Colombia weerspiegeld. Een voormalige procureur-generaal heeft bijvoorbeeld gedreigd om een aantal beslissingen van het Grondwettelijk Hof inzake homoseksuelen ongedaan te maken tussen 2013 en 2016 en in mei 2017 werd een wetsvoorstel verworpen om een referendum te organiseren omtrent de vraag of koppels van hetzelfde geslacht kinderen mochten adopteren. Naar aanleiding van een grootschalig onderzoek van de universiteit van California naar de mentale gezondheid van LGBTI-personen in Colombia, waarbij 4.867 LGBTI's werden bevraagd, werd duidelijk gesteld dat deze personen worden geconfronteerd met ernstige discriminatie en geweld, en dat er een aanzienlijk deel van de LGBTI-gemeenschap kampt met psychologische problemen en zelfmoordgedachten. Vooral transgendervrouwen en homoseksuele mannen worden gevisieerd door de maatschappij, aldus verzoeker die hierbij citeert uit een studie (UCLA, *"Stress, health and wellbeing of LGBT people in Colombia"*, april 2020). Uit deze cijfers blijkt eveneens duidelijk dat de patriarchale, conservatieve en machistische Colombiaanse maatschappij de LGBTI-gemeenschap niet tolereert en respecteert, en zelfs met (verbaal) geweld behandelt. Daarenboven maakt ook de Colombiaanse politie zich hieraan schuldig, aldus verzoeker.

Voorts wijst verzoeker erop dat het aantal moorden op leden van de LGBTI-gemeenschap een ander schrijnend voorbeeld vormt van de 'Colombiaanse paradox'. Indien men het aantal LGBTI-moorden per 100.000 inwoners in rekening neemt, komt Colombia op de tweede plaats, na Honduras en El Salvador. In de periode 2014-2019 werden 43% van het aantal moorden op LGBTI in Latijns-Amerika gepleegd in Colombia alleen, met een totaal van 542 personen. In de 8 eerste maanden van 2020 werden er bovendien niet minder dan 63 LGBTI-personen vermoord. Verzoeker verwijst hierbij naar Sin Violencia LGBTI, *"El prejuicio no conoce fronteras Con el apoyo de: Homicidios de lesbianas, gay, bisexuales, trans e intersex en países de América Latina y el Caribe 2014 – 2019"* en een internetartikel van september 2020. Deze cijfers zijn uitzonderlijk hoog voor een periode van slechts 8 maanden. De COI Focus van oktober 2020 vermeldt eveneens dat de meerderheid van deze moorden in de woonst van het slachtoffer plaatsvonden. Bovenstaande feiten tonen aan dat homoseksuele mannen zich al niet meer veilig kunnen voelen in hun privé-omgeving in Colombia. Het verbergen van seksuele gerichtheid, vaak ten opzichte van de maatschappij en op publieke plaatsen, wordt in concrete gevallen al gezien als een indicatie van de objectieve gegrondheid voor vervolging. Deze gronden zijn des te meer aanwezig als men bovendien zijn geaardheid in de privésfeer moet wegstoppen.

Ten slotte stelt verzoeker dat de Colombiaanse overheden noch bereid noch in staat zijn om bescherming te bieden overeenkomstig artikel 48/5, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er heerst een hoge graad van de facto straffeloosheid van misdrijven tegen LGBTI-personen in Colombia. Bovendien maken Colombiaanse politieagenten zich ook schuldig aan geweld tegen LGBTI-personen omwille van hun seksuele geaardheid. Het gebrek aan overheidsbescherming en anderzijds het politiegeweld ten opzichte van de LGBTI-gemeenschap wordt toegelicht in de UNHCR guidelines waaruit verzoeker citeert, alsook uit het voormelde OFPRA-rapport. De beduidende obstakels om toegang te krijgen tot de 'progressieve' wetgeving ten voordele van de LGBTI-personen vormen idem dito een onderdeel van de handelwijze van de Colombiaanse autoriteiten ten opzichte van LGBTI's, aldus verzoeker. Het geweld dat de Colombiaanse politie gebruikt tegen leden van de LGBTI-gemeenschap wordt gedefinieerd als arbitrair en dwangmatig. De politie richt zich ook tegen homoseksuele koppels, en zelfs in de privéwoningen van de slachtoffers. Deze straffeloosheid wordt enerzijds actief bevorderd door de Colombiaanse politie en anderzijds op geen enkele manier tenietgedaan door het openbaar ministerie. Hierbij citeert verzoeker uit de bovenvermelde UCLA-studie en uit het rapport van Colombia Diverso Caribe Affirmativo *"Discrimination, a never-ending battle: report on the human rights of lesbian, gay, bisexual and transgender persons"* van 2017.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing simpelweg wordt gesteld dat *"in sommige gevallen zelfs de lokale ordediensten zich hieraan [discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van LGBT-activisten en seksuele minderheden] schuldig kunnen maken"*, terwijl tevens de COI Focus verschillende keren de straffeloosheid en het politiegeweld aanhaalt. Verder haalt verzoeker aan dat de recent bovenstaande elementen één voor één werden bevestigd door de Raad in het arrest nr. 244 844 van 26 november 2020 waarbij de Raad van mening was dat commissaris-generaal deze paradox niet voldoende in rekening had gebracht en dat hij geheel abstractie maakt van de grote mate van de facto straffeloosheid bij misdrijven tegen LGBTI-personen.

Volgens verzoeker beschrijven bovenstaande landeninformatie en de rechtspraak van de Raad de grote paradox tussen de progressieve Colombiaanse LGBTI-rechten tegenover de dagelijkse realiteit waar

deze juridische bescherming geen effectiviteit krijgt en de mate van discriminatie, haat en geweld tegen homoseksuelen in de Colombiaanse samenleving, zowel door overheids- als niet-overheidsactoren. Uit bovenstaande informatie kan bijgevolg klaarblijkelijk worden afgeleid dat homoseksuele mannen op het volledige Colombiaanse grondgebied gevaar lopen en een gegronde vrees voor vervolging kennen. Ze kunnen en durven niet openlijk hun seksuele gerichtheid beleven, ze staan bloot aan vervolging door de homofobe lokale bevolking, er is enkel wettelijke bescherming op papier, ze riskeren te worden aangevallen en bedreigd door de politie, en daarbij riskeren ze te worden aangevallen of vermoord in hun eigen privésfeer, aldus verzoeker. Hij meent dat het zeer opmerkelijk is dat verwerende partij slechts rekening heeft gehouden met twee rapporten (zie supra) en deze bovendien zeer selectief heeft gelezen. Kijkend naar de objectieve informatie over de situatie voor de LGBTI-personen in Colombia, meent verzoeker enkel te kunnen stellen dat de verwerende partij erg onvolledig en onzorgvuldig is te werk gegaan. Het is duidelijk dat de LGBTI-gemeenschap in Colombia ernstig wordt gediscrimineerd en gestigmatiseerd en elke vorm van bescherming door de staat ontbreekt. Er bestaat een grote discrepantie tussen wet en realiteit en verwerende partij schetst een te optimistisch en eenzijdig beeld van de werkelijke situatie.

Verzoeker wijst erop dat hij meermaals het slachtoffer werd van homofob verbaal geweld en discriminatie, hoewel hij zijn seksuele geaardheid steeds probeerde te verstoppen. Het jarenlang verstoppen van zijn ware identiteit voor de Colombiaanse maatschappij en de dagelijkse discriminaties en angsten die hij moest ondergaan hebben ertoe geleid dat verzoeker een zelfmoordpoging heeft ondernomen in 2018, waarbij hij verwijst naar stuk 6 dat een aantal bewijzen van psychologische begeleiding na zijn zelfmoordpoging bevat. Hieruit blijkt dat hij psychologisch werd opgevolgd en nog steeds kampt met hoge stressniveaus.

Wat betreft de kwalificatie van zijn vrees en de daden van vervolging, meent verzoeker dat er niet genoeg rekening gehouden kan worden met het feit dat hij angstig was om overdag openlijk uit te komen voor zijn seksuele geaardheid. Hij vreesde discriminatie, stigmatisering en geweld (NPO, p. 9, 19, 20, 21, 26).

Onder geen beding zal verzoeker bij terugkeer openlijk homoseksueel kunnen zijn. De subjectieve én objectieve vrees voor vervolging is daarvoor te groot. Dit wil zeggen dat de behandeling die verzoeker staat te wachten bij terugkeer er één is waarbij hij nooit zichzelf zal kunnen zijn en ernstige psychologische problemen zal blijven ontwikkelen. Het verbergen van seksuele gerichtheid wordt in de literatuur gezien als een indicatie van de objectieve gegrondheid voor vervolging, waarbij hij citeert uit de International Commission of Jurists *"Refugee status claims based on sexual orientation or gender identity, a practitioners' guide"* van februari 2016. Zich gedwongen zien de geaardheid te verbergen raakt aan de fundamentele van de identiteit, en wordt ingegeven door de vrees voor nadelige gevolgen zoals fysieke of psychische schade, hetgeen op zich vervolging uitmaakt.

Het moeten verbergen van de seksuele gerichtheid en identiteit uit vrees voor de gevolgen hiervan kan an sich vervolging uitmaken. De vraag die dan moet worden gesteld, is niet zozeer wat de abstracte kans is dat de gevolgen zich zouden voordoen maar of dat het angstvallig verbergen van de geaardheid op zich voortvloeit uit een oprechte vrees voor die gevolgen.

Het is algemeen gekend dat de criminalisering van homoseksuele handelingen niet enkel voortvloeit uit expliciete wetgeving, maar ook uit te vage bepalingen rond openbare orde, de publieke moraal, etc. die discriminatoir worden toegepast. Wanneer een LGBTI-persoon meer risico loopt om gerechtelijk te worden vervolgd op grond van inbreuken op de moraliteit kan dit volstaan om vervolging uit te maken, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst naar de niet-exhaustieve lijst van mogelijke daden van vervolging weergegeven in artikel 48/3 §2 lid 3 Vreemdelingenwet en benadrukt dat uit deze lijst blijkt dat het discriminerend en disproportioneel karakter van de daden een belangrijk element vormt bij het beoordelen of een daad al dan niet vervolging uitmaakt.

In de zaak van 7 november 2013, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X (C-199/12), Y (C-200/12), en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel (C-201/12), hanteert het Hof van Justitie de redenering dat waar een mensenrechtenschending als een artikel 8 EVRM-schending op zich niet noodzakelijk volstaat om van vervolging te spreken, dit wel zo is indien de schending een van de vormen opgelijst onder artikel 9.2 van de Kwalificatierichtlijn aanneemt. Het Hof vat het samen in paragraaf 61 van dit arrest.

Hoewel de inbreuk op artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen vervolging uitmaakt, maakt de discriminatoire toepassing van de strafbepaling op zich wél vervolging uit, en dit omdat het een van de vormen van daden van vervolging is zoals opgesomd in artikel 9.2 van richtlijn 2011/95/EU.

Verzoeker vreest daden van lichamelijk en geestelijk geweld en discriminatie door de Colombiaanse samenleving en de politie vanwege zijn geaardheid. Die vrees is niet hypothetisch maar wordt ondersteund door talrijke objectieve informatie (zie supra) waaruit onder andere een zeer hoge prevalentie blijkt van dergelijke daden van geweld ten opzichte van de LGBTI-gemeenschap en de ineffectiviteit van de overheidsbescherming die ermee gepaard gaat.

Het feit dat op geen enkele manier is gebleken de discriminatie en het verbale geweld ten opzichte van verzoeker succesvol kon worden aangevochten en het feit dat er geen effectieve bescherming wordt geboden door de staat, alsmede door het gebrek aan een perspectief op verbetering, maakt dat dit enkel kan gekwalificeerd worden als daden van vervolging.

Verzoeker zet uiteen:

“Verwerende partij had moeten inschatten wat het risico zou zijn voor verzoeker indien hij openlijk homo zou zijn in Colombia. Deze inschatting niet maken en niet hanteren als leidraad komt erop neer dat zij verwacht dat verzoeker zich opnieuw 'discreet' zal opstellen na terugkeer, wat onaanvaardbaar is en ingaat tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie in het X, Y en Z arrest van 7 november 2013.

Verwerende partij heeft het risico dat verzoeker loopt als zij openlijk homo zou zijn in Colombia volledig verkeerd ingeschat, door te weinig objectieve landeninformatie aan te kaarten, door een gebrekkige lezing van de aangebrachte rapporten en door een gebrekkige kwalificatie.

Gelet op het feit dat verzoeker enkel tegen 4 vrienden en dichte familieleden heeft durven toegeven dat hij homoseksueel is (NPO, p. 12-14) omdat hij angst had om gediscrimineerd en gestigmatiseerd te worden en dat hij zijn echtgenoot als zijn neef voorstelde aan de buitenwereld, gelet op de geweldsdaden en discriminatie waar homomannen aan worden onderworpen die openlijk homoseksueel zijn, kan er niet redelijk verwacht worden van verzoeker dat hij openlijk zijn geaardheid en homoseksuele identiteit zou beleven in Colombia.

Verzoeker heeft aangegeven aan verwerende partij dat hij steeds vreest verstoten te worden door de Colombiaanse samenleving en dat hij een constante angst had om fysiek of verbaal aangevallen of zelfs vermoord te worden op straat (NPO, p. 17). Hij heeft gesteld dat zijn seksuele geaardheid nooit werd aanvaard, ondanks de verschillende pogingen van verzoeker om te verhuizen naar een andere stad in het land (NPO, p. 5-6). Hij gaf ook aan dat LGBT-personen vaak aangevallen worden door de lokale bevolking (NPO, p. 19-21). Hij verklaarde tevens tegen quasi niemand over zijn geaardheid te spreken (NPO, p. 12-14).

Verwerende partij heeft daarenboven geen rekening gehouden met de fragiele psychologische staat van verzoeker die verklaard heeft zelfmoord proberen te plegen in 2018 en nog steeds met veel stress te kampen (NPO, p. 22-23). Hij heeft ook aangegeven dat hij vreest dat hij mentaal achteruit zal gaan, eventueel gepaard met zelfmoord, indien hij zou moeten terugkeren naar Colombia (NPO, p. 26).

De subjectieve impact van daden van vervolging op een persoon kan bij de ene persoon geen vervolging uitmaken en bij een andere persoon omwille van diens psychologisch gestel net wel vervolging uitmaken.

De structurele ondermijning van de waardigheid, persoon, identiteit en gelijkheid als persoon van verzoeker, de bedreiging van zijn fysieke en geestelijke integriteit, en het feit dat de overheid geen enkele bescherming voorziet omwille van zijn seksuele geaardheid, maakt manifest vervolging uit in de zin van de Conventie van Genève.”

Verzoeker meent dat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat a priori niet kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, dergelijke categorisering juridische basis mist. Verzoeker dient immers niet aan te tonen dat hij met zekerheid zal worden vervolgd om te worden erkend als vluchteling.

Verzoeker dient niet eens aan te tonen hij 'waarschijnlijk' zal worden vervolgd bij terugkeer. Hij dient aan te tonen dat het redelijkerwijze mogelijk is dat hij zal worden vervolgd bij terugkeer.

UNHCR heeft aangegeven dat een verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat de vrees voor vervolging redelijk is gezien de omstandigheden, maar niet dat hij of zij moet aantonen eerder wel dan niet aan vervolging te zullen worden onderworpen. UNHCR verwijst daarvoor naar de voorbereidende werken van de Vluchtelingenconventie, die verzoeker vervolgens citeert.

Van verzoeker mag niet worden verwacht aan te tonen dat hij waarschijnlijk wel, eerder dan waarschijnlijk niet, zal worden vervolgd. Al wat hij moet aantonen is een goede reden te hebben om bang te zijn voor vervolging, hij moet geen graad van waarschijnlijkheid aantonen. Verzoeker moet niet aantonen dat alle leden van de LGBTI-gemeenschap worden vervolgd vooraleer kan worden aanvaard dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker merkt evenwel op dat hij meent dat hij al in het licht van het voorgaande wel degelijk heeft aangetoond dat de kans zéér waarschijnlijk is dat hij zal worden vervolgd bij terugkeer naar Colombia als hij openlijk uitkomt voor zijn seksuele gerichtheid en identiteit.

En hoewel de inschatting van een risico op grond van artikel 3 van het EVRM in deze verschilt van de test die onder de Vluchtelingenconventie dient te gebeuren, kan er worden gewezen op de rechtspraak van het EHRM in N. t. Zweden, nr. 23505/09, van 20 juli 2010, waarbij er wordt uitgegaan van het algemene risico zoals aangegeven door statistieken en internationale rapporten: *“58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports.”*

Verzoeker heeft aan de verwerende partij verklaard dat hij nooit openlijk homoseksueel kon zijn op openbare plaatsen, dat hij zich steeds moest verstoppen en op de achtergrond houden om zijn geaardheid aan niemand te laten zien (NPO, p. 9, 19 en 21). Hij zei ook dat hij moest doen alsof hij een vriendin had om zijn familie en omgeving gerust te stellen (NPO, p. 19).

Echter, uiterlijke genderconformiteit valt onder toegeschreven seksuele gerichtheid. De vraag om zich zichtbaar genderconform op te (blijven) stellen om veilig te kunnen zijn in geval van terugkeer verschilt in principe ook niet van de vraag om zich discreet op te stellen. Een dergelijke opstelling werd reeds in strijd met artikel 8 van het EVRM bevonden door het Hof van Justitie in het arrest Y en Z van 7 november 2013.

Zoals ILGA (International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association) aangeeft moet het gevolg van die rechtspraak zijn dat een Europese asiëldienst geen bescherming mag ontzeggen op grond van het feit dat de verzoeker vervolging zou kunnen vermijden door discretie, het verbergen van zijn geaardheid, een zekere terughoudendheid of ander gelijkaardig gedrag. Of zoals UNHCR aangeeft, verwachten dat een verzoeker zich qua gedrag en dagelijkse handelingen ‘discreet’ opstelt is gelijk aan exact hetzelfde soort onderdanige en conformistische houding vereisen als deze die vervolgers door hun vervolging willen bereiken.

Verzoeker heeft steeds geprobeerd om zich ‘discreet’ te gedragen en zijn relatie met zijn echtgenoot te verstoppen door hem voor te stellen als zijn neef, maar dit was krampachtig en onhoudbaar. Verzoeker en zijn echtgenoot konden zo niet blijven verder leven als getrouwd koppel in Colombia.

Verzoeker durft in België eindelijk zichzelf te zijn. Hier durft hij als getrouwd koppel met zijn echtgenoot over straat te lopen, met de kleren die hij zelf wil dragen. Zijn gewone zelve zijn zou in Colombia als ‘zichtbaar’ homoseksueel gezien worden en zo goed als zeker tot ernstige vervolging leiden.

In een derde punt gaat verzoeker in op zijn objectief risicoprofiel en zet hij uiteen:

“Bovenop verzoekers profiel als homoseksueel, zou verzoeker er ook op willen wijzen dat hij mede-eigenaar was van een bar met voornamelijk homoseksuele klanten in Armenia, Colombia.

Verwerende partij vergist zich echter indien ze ervan uitgaat dat verzoeker geen risicoprofiel heeft, zijnde homoseksueel en eigenaar van een 'homobar'. Zij neemt dit dubbel risicoprofiel op geen enkel ogenblik in aanmerking in de bestreden beslissing.

De volgende elementen uit verzoekers profiel laten zeer duidelijk blijken dat verzoekers een dergelijk profiel bevatten waardoor zij een verhoogd risico vormen in geval van terugkeer en nood hebben aan internationale bescherming:

3.1 Verzoekers homoseksuele geaardheid leidt tot de vaststelling dat hij een verhoogd risicoprofiel bezit in geval van terugkeer naar Colombia. Verzoeker zal in dat geval geviseerd worden door de lokale bevolking en de politie, zoals hierboven uiteengezet in de objectieve landeninformatie en de COI Focus van 19 oktober 2020.

Verzoeker trachtte in Colombia steeds zijn geaardheid te verstoppen wanneer hij de deur uit ging. Zelfs in zijn bar, die voornamelijk werd bezocht door de LGBT-gemeenschap, kon hij niet 100% zichzelf zijn en werd hij soms verbaal aangevallen (NPO, p. 9-10).

De vernedering die verzoeker steeds ervaarde bij de scheldpartijen en discriminatie is onvatbaar. Verzoeker heeft aan verwerende partij maar enkele voorbeelden meegedeeld omtrent het regelmatige verbale geweld die hij in zijn dagelijkse leven moest ondergaan omwille van zijn seksuele geaardheid.

Verzoeker wist te overleven tot op heden door zijn seksuele geaardheid te verstoppen in het openbaar in Colombia. De UNHCR Guidelines van 2015 zijn ook zeer duidelijk over het verstoppen van de seksuele geaardheid, namelijk dat dit niet van verzoeker verwacht kan worden, zoals ook uitgebreid uiteengezet supra

3.2 Het loutere feit dat verzoeker mede-eigenaar was van een 'homobar' houdt een verhoogd risico op vervolging in voor hem.

Verzoeker heeft in 2018 50% van de aandelen van 'Taberna Bar La Fragata' gekocht. Deze bar was open voor iedereen en profileerde zich niet als plaats die enkel toegankelijk zou zijn voor homoseksuelen. Het merendeel van de bezoekers was echter wel LGBT. Daarom werd de bar op een moment opgenomen in een LGBT-gids. Er gingen ook geruchten rond in de stad dat er mannen kusten en spektakels gevoerd werden in de bar (NPO, p. 9).

Verzoeker laat tevens weten dat de raadsman die hem hielp om de contractbreuk van het pand van de bar aan te vechten bedreigd werd en onder druk werd gezet om verzoeker niet meer te vertegenwoordigen omwille van zijn seksuele geaardheid.

De naam van verzoeker werd in Armenia stad geassocieerd met die bar en bijgevolg met de LGBT-gemeenschap. Verzoeker kan in dat opzicht niet vergeleken worden met enige andere homoseksueel in Colombia. Hij was én homoseksueel én eigenaar van een 'homobar'.

Men zou het objectief risicoprofiel van verzoeker als eigenaar van 'Taberna La Fragata' in Colombia kunnen vergelijken met een risicoprofiel als LGBT-activist. Beide profielen worden gelinkt aan de deelname aan de LGBT-gemeenschap en de verdediging van de rechten van LGBT-personen. Verzoeker verklaarde namelijk zelf het volgende: "De discotheek, toen ik die opende vond ik die plek echt geweldig. Niet alleen als een zaak om te werken, ik kon er ook zijn wie ik wilde zijn. Dat was een ruimte, een plaats van persoonlijke therapie voor mij." (NPO, p. 9). Indien LGBT-klanten zijn bar betraden wou verzoeker er tevens voor zorgen dat ze zich in een veilige en vrije omgeving zouden bevinden.

LGBT-verdedigers kennen de laatste jaren evenwel een aanzienlijke toename van moorden en bedreigingen door de lokale bevolking, criminele bendes of paramilitaire groepen: (...)

Ook volgens de International Crisis Group staan LGBT-verdedigers zwaar onder vuur door hun activiteiten:

(...)

Indien men stelt dat een eigenaar van een 'homobar' even dicht bij de LGBT-gemeenschap staat als LGBT-activisten, kan men uit bovenstaande landeninformatie afleiden dat zij onder groot en stijgend gevaar staan om bedreigd of vermoord te worden. Ook zij behoren niet tot de 'sociale norm' van de Colombiaanse samenleving en riskeren hierdoor vervolging.

3.3 Verzoekers objectief risicoprofiel bestaat dus uit verschillende aspecten: als getrouwde LGBT-persoon, als eigenaar van een 'homobar', gepaard met het homofob karakter van de Colombiaanse samenleving en de overheid, en de ineffectiviteit van de overheidsbescherming.

Ondanks de beschikbare informatie en de verklaringen van verzoeker, heeft verwerende partij geen enkel onderzoek gedaan naar een mogelijke vervolging op grond van zijn veelvoudig risicoprofiel.

Het geheel vormt een flagrante inbreuk op de samenwerkings- en onderzoekspllicht van verwerende partij, voorzien door artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn."

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en het arrest M.M. van het Hof van Justitie (C-277/11 van 22 november 2012).

Verzoeker wijst erop dat het UNHCR stelt dat in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kan bestaan omwille van het behoren tot een bepaalde etnische, politieke of religieuze groep zelfs zonder dat het nodig is een persoonlijk doelwit van vervolging te vormen.

Over de mogelijkheid tot erkenning als vluchteling op basis van een objectief risico, sprak het EHRM zich uit in de zaak N t. Zweden van 20 juli 2010, aldus verzoeker.

UNHCR is zelfs van mening dat in bepaalde omstandigheden de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning: "(...) Zoals het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt, moet de vrees voor vervolging eveneens op een prospectieve manier beoordeeld worden, los van eventuele persoonlijke vervolging in het verleden: (...)".

In een vierde punt gaat verzoeker in op zijn verklaringen. Hij licht toe:

"Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende heeft kunnen overtuigen een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia, de homofobie en bijhorende discriminatoire bejegening die er zou heersen, alsook door het feit dat hij in Colombia niet open en vrij als homoseksueel zou kunnen leven.

4.1 Verwerende partij stelt dat verzoeker verwijst naar moorden op activisten en leiders binnen de LGBT-gemeenschap in Colombia maar daarbij niets eens kan zeggen wat juist de namen waren van de slachtoffers.

Verwerende partij legt hier een onredelijke bewijslast op aan verzoeker. Zoals blijkt uit bovenstaande landeninformatie, worden er volgens de officiële cijfers jaarlijks verschillende LGBT-activisten vermoord en tientallen bedreigd. Verzoeker volgde steeds de Colombiaanse actualiteit via de krant en het nieuws. Hierdoor was hij op de hoogte van al deze vreselijke gebeurtenissen, hij focuste zich hierbij niet op de namen van de slachtoffers.

4.2 Verder is verwerende partij van mening dat de impact van de zelfmoordpoging van verzoeker op zijn persoon beperkt mag worden genoemd omdat verzoeker geen coherente tijdsaanduiding aanbracht bij deze gebeurtenis.

Ten eerste getuigt verwerende partij van zeer weinig respect ten opzichte van verzoeker om de meest ingrijpende gebeurtenis in zijn leven te definiëren als beperkt. Verzoeker is zwaar getraumatiseerd door

deze gebeurtenis en zal de littekens gedurende zijn gehele leven meedragen, zoals hij ook heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 19).

Ten tweede kaart verwerende partij aan dat verzoeker eerst zijn zelfmoordpoging in 2018 situeert en daarna in 2015-2016. Er staat echter duidelijk in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker 2015-2016 antwoordde op de vraag wanneer de situatie met de burens plaatsvond en dat hij steeds 2018 heeft geantwoord wanneer het over zijn zelfmoordpoging ging (NPO, p. 22). Verwerende partij zou eerst een betere kijk moeten nemen op haar eigen vragen die ze gesteld heeft aan verzoeker en zijn antwoorden hierbij voordat ze dergelijke onterechte uitspraken doet en de traumatische gebeurtenis in het leven van verzoeker compleet minimaliseert.

4.3 Verwerende partij stelt zich ook vragen bij de geloofwaardigheid van de sluiting van 'bar La Fragata' omwille van een homofobe daad. Ze stelt dat dit loutere speculatie is mede omdat er al jaren explicatie reclame gevoerd wordt voor allerlei evenementen gericht op homoseksuelen, omdat de bar nog steeds open zou zijn en omdat verzoeker ook huurachterstand had.

Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud al duidelijk gemaakt dat de facebookpagina 'Fragata Taberna Bar' waarop verwerende partij zich baseert niet de facebookpagina is van de bar waarvan hij eigenaar was. Hij gaf aan dat er op de facebookpagina van zijn bar al sinds 2019 niets meer gepost werd en dat er ook nooit expliciete reclame werd gemaakt voor 'homofeestjes' (NPO, p. 24-25). Ook de raadsman van verzoeker heeft hieromtrent opgemerkt dat er 2 facebookpagina's zijn over een 'Fragata' bar in Armenia, eentje waar alle activiteit is stilgevallen in 2019 en eentje waar er actueel nog steeds activiteit is (NPO, p. 27). Verwerende partij toont dan ook niet aan dat de expliciete reclame voor homofeestjes afkomstig was van verzoekers bar. Bijgevolg blijft verzoeker bij het terechte standpunt dat zijn bar gesloten werd omwille van homofobie.

Voorts heeft verzoeker verklaard dat hij één maand huurachterstand had (NPO, p.9). Door deze uitspraak gaat verwerende partij ervan uit dat dit de oorzaak was van de verbreking van het huurcontract. Een huurbaas moet zich normaal gezien als een bonus pater familias gedragen en zal geen huurcontract verbreken indien een verhuurder 1 maand achterstand heeft terwijl er in het verleden elke maand correct betaald werd. Verzoeker heeft verklaard dat de eigenaressen van het pand zeer conservatief, katholiek en homofob waren en dat ze de zeer beperkte huurachterstand meteen hebben gebruikt als excuus om het contract te verbreken (NPO, p. 9).

Verzoeker heeft actueel nog steeds procedurele problemen door de sluiting van zijn bar.

Die problemen gaan ook gepaard met discriminatie en bedreigingen, ten opzichte van verzoeker en zijn Colombiaanse raadsman, omwille van zijn seksuele geaardheid (zie supra).

4.4 Verwerende partij gaat er ook zomaar vanuit dat verzoeker en zijn echtgenoot als vrij en gelukkig homoseksueel koppel kan leven in Colombia omdat al hun vrienden en familieleden op de hoogte zouden zijn van hun seksuele geaardheid en omdat ze nog steeds een sterke band zouden hebben met deze personen.

Verwerende partij gaat hier echter zeer kort door de bocht. Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat, hoewel zijn dichte familieleden op de hoogte zijn van zijn seksuele geaardheid, hij een oppervlakkige band heeft met zijn familie. Zijn familie heeft hem bovendien nooit geaccepteerd en er wordt nooit over zijn geaardheid gepraat. Verzoeker mag de kinderen van zijn broer niet eens aanraken omdat hij een slechte invloed zou hebben op hen (NPO, p. 12-14). Verzoeker geeft toe dat hij soms foto's met zijn moeder op Instagram post maar dit doet hij enkel om haar een plezier te doen en affectie te tonen omdat zij zwaar ziek is. Verwerende partij zou zich ook bewust moeten zijn van het feit dat Instagram een zeer oppervlakkige wereld is en dat een foto posten met een andere persoon niet gelijk staat aan elkaar goed te kennen of een sterke band te hebben.

Verzoeker heeft verder verklaard dat er slechts 4 van zijn vrienden op de hoogte zijn van zijn homoseksualiteit waarvan er 2 zelf homoseksueel zijn (NPO, p. 13). Verzoeker kan dan ook niet inzien op welke verklaringen verwerende partij zich baseert om ervan uit te gaan dat hij een ondersteunende vriendenkring heeft waarbij hij openlijk zichzelf kan zijn.

4.5 De verklaringen van verwerende partij waarbij zij stelt dat Armenia een bloeiende LGBT-scene kent moeten ook fors genuanceerd worden.

Volgens verwerende partij heeft verzoeker zelf verklaard dat Armenia vrij, open en tolerant is ten opzichte van homoseksuelen en dat de stad een actieve en toegankelijke LGBTgemeenschap heeft. Echter, verzoeker heeft verklaard dat hij naar Armenia is verhuisd "omdat deze zone het vriendelijkst zou zijn over dit thema" (NPO, p. 6), dat er "slechts 1 gaybar is in Armenia omdat dergelijke zaken door de sociale druk steeds een korte tijd bestaan en daarna sterven" (NPO, p. 23) en dat er slechts 1 LGBT-organisatie is "die enkel omgaan met de mensen die ziek zijn, die lijden aan HIV of soa's en voor de rest geen ander doel hebben" (NPO, p. 23). Men kan hier stellen dat verwerende partij de woorden van verzoeker op een foutieve manier verbloemt en vergroot.

Verzoeker wil hierbij graag toevoegen dat, hoewel er op internet verschillende LGBTorganisaties geafficheerd staan, deze organisaties ook vaak enkel maar op papier bestaan maar weinig effectieve doelen verwezenlijken (a priori Colombiaanse paradox).

4.6 Ten laatste is verwerende partij van mening dat de toeristische reizen van verzoeker in 2014, 2015, 2017, 2018 en 2019 de ernst van zijn problemen relativeren omdat hij tijdens deze reizen nooit om internationale bescherming heeft gevraagd.

Verzoeker heeft binnen Colombia al verschillende keren getracht om een beter leven te zoeken door zich in nieuwe steden te vestigen (Pamplona, Cúcuta, Bucaramanga, Bogota, Armenia en Pereira), maar tevergeefs. Het klopt dat verzoeker ook al verschillende keren Europa heeft bezocht van 2014 tot 2018. Desalniettemin zijn de problemen van verzoeker pas in 2019 echt geëscaleerd toen hij zijn bar moest sluiten omwille van homofobie. Verzoeker kreeg al reeds zijn hele leven te maken met een cumulatie van problemen, zoals afwijzing, homofobie en discriminatie omwille van zijn geaardheid. De sluiting van zijn bar was de druppel die de emmer van verzoeker heeft doen overlopen. Het is dus niet abnormaal dat verzoeker het voor 2019 nog niet nodig achtte om internationale bescherming te zoeken in een ander én veilig land.

4.7 De beweringen van verwerende partij zijn één voor één bewijzen van het feit dat zij volledig voorbijgaat aan de "Colombiaanse paradox" en een zeer selectieve en beperkte lezing heeft begaan van de beschikbare landeninformatie.

Verwerende partij heeft zeer weinig moeite gedaan om de verklaringen van verzoeker steeds in de juiste context te plaatsen en te begrijpen. Zij veralgemeent de persoonlijke situatie van verzoeker op elk punt.

Verwerende partij gaat er helemaal onterecht van uit dat verzoeker op geen enkel vlak een gegronde vrees voor vervolging in Colombia heeft."

Verzoeker concludeert door wederom de 'Colombiaanse paradox' te benadrukken en door te stellen dat hij tot hiertoe ernstig fysiek geweld of de dood heeft kunnen voorkomen door zijn geaardheid in de mate van het mogelijke te verbergen. In het bijzonder dient hierbij de visie van de maatschappij, de overheid en de gewapende groepen in rekening te worden genomen. Men kan onmogelijk verwachten van verzoeker dat hij zijn geaardheid zou verstopen bij een terugkeer naar Colombia. Louter op basis van dit gegeven komt verzoeker al in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut. Hij bedrukt zijn duidelijk en cumulatief risicoprofiel dat bestaat uit verschillende aspecten: als getrouwde LGBTI-persoon, als eigenaar van een 'homobar', gepaard met het homofob karakter van de Colombiaanse samenleving en de overheid, en de ineffectiviteit van de overheidsbescherming.

Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

2. UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia", September 2015 ;

3. OFPRA, "Colombie: la situation des minorité sexuelles et de genre", 20 september 2018;

4. UCLA, "Stress, health and wellbeing of LG BT people in Colombia", april 2020;

5. LSE, "The struggle for gendered peace and LGBT rights in Colombia", juli 2019;

6. medische attesten van 15 januari 2018 en 10 maart 2021 en een formulier van 18 maart 2018, geïnformeerde toestemming voor volwassenen voor psychologieprogramma en telepsychologie, als bewijzen van psychologische begeleiding na verzoekers zelfmoordpoging, zonder vertaling.

3. Nota met opmerkingen

Op 30 maart 2021 maakt verweerder een nota met opmerkingen over, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt.

4. Aanvullende nota's

4.1. Op 22 april 2021 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij vertalingen voegt van de reeds voorgelegde medische attesten.

4.2. Op 4 mei 2021 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij volgende stuken voegt:

- screenshot facebookpagina 'Fragata Taberna Bar' van 17 januari 2020;
- foto's locatie 'La Fragata' 2017;
- foto's locatie 'La Fragata' 2021.

5. Voorafgaand

5.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Colombia vervolging te vrezen omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

6.2. Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders,

deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een anti-discriminatiewetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Dat Colombia de laatste jaren een verhoogde politieke deelname kent van conservatieve christelijk-evangelische kerken die via politieke weg een aantal van bovenvermelde verwezenlijkingen willen teniet doen, wordt niet betwist. Waar verzoeker suggereert dat men hieruit “zou kunnen afleiden” dat voormelde rechten voor de LGBTI-gemeenschap actueel niet kunnen worden gewaarborgd wegens stijgende politieke druk vanuit conservatieve hoek, laat hij evenwel na om concrete elementen voor te leggen die dit kunnen staven. Dat een voormalige procureur-generaal dreigde om een aantal beslissingen van het Grondwettelijk Hof ongedaan te maken en er een vraag was om een referendum te organiseren over de vraag of LGBTI-personen kinderen kunnen adopteren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat voormelde rechten actueel nog steeds in voege zijn.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogota, Cartagena en Medellin, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-personen, in de praktijk nog sprake is van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in de COI Focus “Colombia: seksuele minderheden en transgenders” van 19 oktober 2020 gesproken over de “Colombiaanse paradox omdat het ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen kent ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders. Het behoort op dit vlak tot een van de meest gewelddadige landen van de regio.” (p. 31).

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de ‘Colombiaanse paradox’, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-personen, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoeker brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid of genderidentiteit en zijn aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Ook uit de meer recente informatie die verzoeker aanreikt, kan niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTI-personen. Verzoekers betoog dat uit het arrest nr. 244 844 “klaarblijkelijk kan afgeleid worden dat homoseksuele mannen op het volledige Colombiaanse grondgebied gevaar lopen en gegronde vrees voor vervolging kennen” mist feitelijke grondslag. Hoewel in dit arrest aan de commissaris-generaal werd verweten geen rekening te houden met de voormelde ‘Colombiaanse paradox’, werd evenzeer in dit arrest benadrukt dat “uit de landeninformatie thans niet blijkt dat er in Colombia een systematische of collectieve vervolging plaatsvindt van homoseksuelen.” Verzoeker vermag in dit arrest niet meer te lezen dan dat hier wordt samengevat.

Al het voorgaande doet de Raad besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, ‘Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-

Seekers from Colombia, september 2015, p. 48-49: "Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds."

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoeker zijn vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid moet individualiseren en in concreto aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gender-gerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid.

In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *"Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context."*

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van zijn homoseksuele geaardheid, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofoob geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt zich slechts op twee rapporten te baseren, met name de COI Focus *"Colombia: Seksuele minderheden en transgender"* van 19 oktober 2020 en het rapport van OFPRA *"La situation des minorités sexuelles et de genre"* van 20 september 2018, gaat hij eraan voorbij dat de voormelde COI Focus grotendeels is opgesteld op basis van dezelfde rapporten en bronnen die hij zelf ook aanhaalt, zoals internetartikelen van Reuters, rapporten van Colombia Diversa, Caribe Affirmativo, WOLA en UCLA. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de landeninformatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn. Evenmin toont hij concreet aan dat de commissaris-generaal een selectieve lezing van deze rapporten heeft gemaakt en hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande analyse. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit hij in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia op zich volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

6.3. De Raad herinnert eraan dat om tot internationale bescherming te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden

aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De commissaris-generaal is in casu van oordeel dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt dat de door hem geschetste problemen dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst “*ondraaglijk*” werd. Gelet op meerdere vaststellingen met betrekking tot verzoekers professionele leven, in het bijzonder als mede-eigenaar van een discotheek die een LGBTI-publiek aantrekt, zijn sociale leven en zijn gezins- en familiale leven als LGBTI-persoon, plaatst de commissaris-generaal ernstige vraagtekens bij verzoekers bewering dat hij en zijn echtgenoot in hun land van herkomst niet vrij en gelukkig als homoseksuelen kunnen leven. Hij motiveert omstandig waarom hij geen pertinente redenen ziet om aan te nemen dat verzoeker en zijn echtgenoot in Colombia geen normaal leven zouden kunnen uitbouwen. De commissaris-generaal meent dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenoot blijkt dat zij in Colombia in wezen steeds een zeer normaal en aangenaam leven hebben geleid, dat uit niets blijkt dat zij in wezen niet op een doorsnee gangbare manier hebben deelgenomen aan het publieke leven in Colombia en evenmin blijkt dat dit voor hen in de toekomst niet opnieuw mogelijk zou kunnen zijn.

6.4. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift evenwel op dat hij meermaals het slachtoffer werd van homofoob verbaal geweld en discriminatie, hoewel hij zijn seksuele geaardheid steeds probeerde te verstoppen. Het jarenlang verstoppen van zijn ware identiteit voor de Colombiaanse maatschappij en de dagelijkse discriminaties en angsten die hij moest ondergaan hebben ertoe geleid dat verzoeker een zelfmoordpoging heeft ondernomen in 2018, waarbij hij verwijst naar stuk dat een aantal bewijzen van psychologische begeleiding na zijn zelfmoordpoging bevat. Hieruit blijkt dat hij psychologisch werd opgevolgd en nog steeds kampt met hoge stressniveaus (NPO, p. 22-23). Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn fragiele psychologische toestand. Verzoeker benadrukt dat hij ook heeft aangegeven dat hij vreest dat hij mentaal achteruit zal gaan, eventueel gepaard met zelfmoord, indien hij zou moeten terugkeren naar Colombia (NPO, p. 26). Verzoeker argumenteert dat de subjectieve impact van daden van vervolging op een persoon bij de ene persoon geen vervolging kan uitmaken en bij een andere persoon omwille van diens psychologisch gestel net wel vervolging kan uitmaken. Hij meent dat structurele ondermijning van zijn waardigheid, persoon, identiteit en gelijkheid als persoon, de bedreiging van zijn fysieke en geestelijke integriteit, en het feit dat de overheid geen enkele bescherming voorziet omwille van zijn seksuele geaardheid, manifest vervolging uitmaken in de zin van de Conventie van Genève.

6.5. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat in twijfel wordt getrokken dat verzoeker in 2018 een zelfmoordpoging ondernam en in therapie ging. Aangaande verzoekers verklaringen over zijn psychologische problematiek wordt gemotiveerd als volgt: *“Het feit dat u een tijdlang worstelde met uw mentale gezondheidstoestand is vanzelfsprekend spijtig te noemen, maar daarbij dient de opmerking te worden gemaakt dat dergelijke psychologische problemen zich nu eenmaal overal ter wereld in alle lagen van de bevolking manifesteren. Uit het feit dat u in 2018 een zelfmoordpoging hebt ondernomen kan daarenboven op geen enkele manier een nood aan internationale bescherming wat u betreft worden vastgesteld. U kon bovendien in Colombia zonder enige problemen beroep doen op psychiatrische en psychologische begeleiding, hetgeen u doeltreffend heeft geholpen (CGVS, p. 22-23).”*

Verzoeker heeft deze verklaringen trachten te staven door een foto voor te leggen van een medisch attest, gedateerd op 14 december 2020, waarover de commissaris-generaal het volgende zegt: *“Wat betreft de foto van het medisch attest betreffende uw medische begeleiding in 2018, dient het CGVS te verwijzen naar de bovenstaande motivering, waaruit blijkt dat de toenmalige mentale gezondheidstoestand die u schetst in wezen niet kan aantonen dat er wat jullie betreft een nood aan internationale bescherming is.”*

De Raad stelt vast dat dit medisch attest enkel in het Spaans werd opgesteld en dat er door verzoeker geen vertaling werd voorzien. In het administratief dossier is geen vertaling of samenvatting van de relevante elementen van het voorgelegde stuk terug te vinden. Tijdens het gehoor heeft de protection officer geen vragen gesteld over de inhoud van dit attest, wel heeft hij gevraagd wanneer verzoeker het attest heeft verkregen, wanneer het is opgemaakt en hoe verzoeker het heeft verkregen. In antwoord op deze vragen, geeft verzoeker wel aan *“Het gaat over de situatie, de oorsprong ligt in het werk in de discotheek. Ik stond op het punt van een mentale breakdown. Dat is een certificaat dat dat allemaal verklaart wat er is gebeurd.”* en *“Er staat letterlijk, ik verklaar dat de heer C.A. in de kliniek aanwezig was omwille van de redenen die dan worden uitgelegd.”* (NPO, p. 17).

Verder in het gehoor polst de protection officer naar de datum van de zelfmoordpoging en naar verzoekers psychologische begeleiding (NPO, p. 22-23). Over de redenen voor verzoekers zelfmoordpoging wordt niet verder doorgevraagd. Op het einde van zijn gehoor verklaarde verzoeker zelfmoord te

vrezen omdat hij zo niet verder kan, omdat hij zichzelf niet kan zijn en het beu is een dubbelleven te leiden, zich te verbergen en te verstoppen daar waar hij vrij wil zijn (NPO, p. 26).

Ook aan verzoekers echtgenoot werden geen vragen gesteld over de redenen voor de zelfmoordpoging van verzoeker, wel over de datering van het medisch attest en de datum van de zelfmoordpoging (NPO echtgenoot, p. 14). Verzoekers echtgenoot verklaarde verder nog wel het volgende: *“Het is een constante afgeweerd worden. Dan kun je op een gegeven moment zeggen van ik stap uit het leven, maar dat doe ik niet. Mijn partner heeft dat wel al geprobeerd. Ik weet dat het opnieuw kan gebeuren. Dan zou ik hem verliezen. (...) Ik ben bang dat mijn partner zelfmoord pleegt. Dat die doodgaat.”* (NPO echtgenoot, p. 17).

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker, onder verwijzing van stuk 6, kopieën van medische attesten van 15 januari 2018 en 10 maart 2021 toe, alsook een kopie van een formulier van 18 maart 2018 geïnformeerde toestemming voor volwassenen voor psychologieprogramma en telepsychologie, als bewijzen van de psychologische begeleiding van verzoeker na zijn zelfmoordpoging, evenwel zonder vertaling.

In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij: *“Tevens blijkt uit de motieven opgenomen in de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de psychologische problematiek van verzoekende partij, maar tegelijkertijd heeft vastgesteld dat verzoekende partij voor deze problematiek een doeltreffende begeleiding heeft genoten in Colombia. Hetgeen ook op het eerste zicht wordt bevestigd aan de hand van een nog niet nader vertaald attest betreffende de psychologische begeleiding voor verzoekende partij naar haar zelfmoordpoging (stuk 6 van het verzoekschrift).”*

Ter terechtzitting argumenteert de verwerende partij nog dat de zelfmoordpoging van 2018 het gevolg kan zijn van uiteenlopende gebeurtenissen en dat niet kan worden nagegaan wat exact de rol hierin is van de homoseksuele geaardheid van verzoeker. De verwerende partij meent dat de zelfmoordpoging op zich niet ernstig genoeg is om te vallen onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de vertalingen van de medische attesten van 15 januari 2018 en 10 maart 2021, die verzoeker op 22 april 2021 bij aanvullende nota voorlegt, kan evenwel worden gelezen dat de behandelende geneesheer littekens van snijwonden vaststelt aan beide handen ter hoogte van de pols waarbij hij stelt dat deze het gevolg zijn van een zelfmoordpoging omwille van persoonlijke problemen gerelateerd aan verzoekers seksuele geaardheid, problemen van homofobie en de angst voor de vrije ontwikkeling van zijn seksualiteit in de samenleving en op familiaal niveau, waarbij verzoeker wordt gediagnostiseerd met ernstige stress en depressie en dringende psychologische therapie wordt geadviseerd.

Hieruit blijkt dat de geneesheer de zelfmoordpoging uitdrukkelijk in verband brengt met verzoekers homoseksuele geaardheid en de homofobie daaromtrent in de Colombiaanse samenleving. In deze context kan op het eerste gezicht moeilijk worden voorgehouden dat verzoekers problemen niet *“dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk werd”*, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt.

6.6. De Raad stelt evenwel vast dat er een aantal bemerkingen te maken zijn over de voorgelegde medische getuigschriften.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat het medisch attest van 14 december 2020 *“het meest recente certificaat”* is dat zijn advocaat heeft kunnen verkrijgen (NPO, p. 17). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker naast een medisch attest van 10 maart 2021 ook een medisch attest van 15 januari 2018 toe. Verzoeker legt nergens uit hoe hij alsnog aan een medisch attest van 15 januari 2018 is kunnen geraken, gelet op zijn eerdere verklaring. In dit kader merkt de Raad overigens op dat geen enkel origineel medisch attest voorligt.

In het medisch attest van 15 januari 2018 kan voorts worden gelezen dat verzoeker met littekens van snijwonden naar de raadpleging kwam, hetgeen impliceert dat de zelfmoordpoging reeds voor 15 januari 2018 had plaatsgevonden. Dit lijkt echter niet te stroken met de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenoot dat hij zijn zelfmoordpoging deed 2 à 3 weken na zijn verjaardag op 8 januari 2018 (NPO, p. 22; NPO echtgenoot, p. 14).

Wat betreft de redenen voor zijn zelfmoordpoging, stelt de Raad vast dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat de oorsprong van zijn zelfmoordpoging ligt in het werk in de discotheek (NPO, p. 17), terwijl hij later tijdens zijn vrij relaas zijn zelfmoordpoging eerder koppelt aan de omstandigheid dat de medebewoners van het appartementencomplex zijn geaardheid te weten zouden zijn gekomen en zouden hebben getracht hem uit het appartementen complex te laten verwijderen, waarbij hij verder verklaarde: *“Dan zijn ze beginnen spotten. Of ze werden nieuwsgierig, heb je geen vriendin, je begint toch al wat ouder te worden, heb je nog geen kinderen, waarom heb je nog geen kinderen, ben je een mietje? J.E. zat mee in die situatie, die moeilijke situatie. Mensen keken, maar ze stelden geen rechtstreekse vragen. Als ik voorbijkwam, dan begonnen ze te lachen of als ik op hen afkwam dan zeiden ze bruuske dingen zoals mietje, dat is een man die van andere mannen houdt. Ze begonnen me zulke lelijke dingen te zeggen. Dan moest hij vertrekken, het was een reis met familie, en toen was J. weg. Ik zag geen andere uitweg, ik zag niets anders van optie behalve dan een poging te doen om een einde te maken aan mijn leven. Ik wist dat er in Colombia geen opties waren als ik wilde trouwen of een gezin wilde hebben. Want ik zei van, ik wil dat ik de persoon kan zijn die ik wil zijn. Ik ben geen kind meer, ik zou graag een gezin willen hebben, kinderen willen adopteren. Ik weet dat het in dit land niet kan. Hoe ik heb geleefd, dat is iets wat ik niet wil voor mijn gezin. En zo zat ik dus vast. Ik zag geen uitweg. Jammer genoeg dan heb ik dat gedaan. Ik heb er ook bewijs van. Op dat moment VZ toont zijn polsen, ik weet niet of u dit kan zien, maar dit is een teken dat ik altijd zal meedragen. Echt, het is verschrikkelijk. Er waren bloedvlekken, hij was er niet. Mijn mama is erachter gekomen. Maar ze probeerde het zo stil mogelijk te houden. Dat deed me pijn, dat mensen het wisten. Dat was niet gemakkelijk. Mensen zijn erachter gekomen, voornamelijk die in mijn wijk wonen. Er kwamen speculaties dat het te maken had met drugs of omdat ik homo was en daarom aan de drugs zat want dat is een stigma dat er nog is in Colombia met de drugs. Toen zijn er vele burens erachter gekomen, B., M.E. en de conciërges van het gebouw.”* (NPO, p. 20).

Hierover bemerkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: *“Het CGVS dient eveneens op te merken dat de situatie waarbij enkele van uw burens in Armenia probeerden om u uit het appartementencomplex te laten verwijderen beslist betreurenswaardig te noemen is, maar werkelijk weinig concrete gevolgen heeft gehad. U geeft immers aan dat de burens in wezen wel respectvol waren, alsook dat u eenvoudigweg zei dat u niet akkoord ging en dat de kous daarmee ook af was* (CGVS, p. 20). *U bleef er nadien gewoon wonen, u heeft in Armenia dan ook steeds op hetzelfde adres gewoond* (CGVS, p. 21-22). *Bovendien kan daarbij worden opgemerkt dat u hieromtrent in wezen geen coherente tijdsaanduiding kan geven, daar u deze situatie aanvankelijk in uw relaas kadert na uw zelfmoordpoging* (CGVS, p. 20), *die plaatsvond in 2018, en vervolgens situeert in de periode 2015-2016* (CGVS, p. 22). *Dit laat het CGVS toe te concluderen dat de impact op uw persoon ten gevolge deze confrontatie eerder beperkt mag worden genoemd.”*

Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht argumenteert, kan hierin niet worden gelezen dat verzoeker geen coherente tijdsaanduiding kon geven van zijn zelfmoordpoging maar wel dat hij de confrontatie met de buurtbewoners van het appartementencomplex niet eenduidig in de tijd kan situeren, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Evenwel, de terechte vaststelling dat verzoeker de confrontatie met de buurtbewoners niet coherent kan situeren in de tijd, leidt tot de conclusie dat zijn verklaring, als zou zijn zelfmoordpoging in 2018 het gevolg zijn van de confrontaties met buurtbewoners, eveneens op losse schroeven komt te staan. Dit wordt versterkt door de verklaring van zijn echtgenoot dat de zelfmoordpoging plaatsvond *“toen we al partners waren maar nog niet samenwoonden”* (NPO echtgenoot, p. 13).

Ten slotte blijkt ter terechtzitting dat de echtgenoot van verzoeker inmiddels is teruggekeerd naar Colombia. Gevraagd waarom zijn echtgenoot terugkeerde, stelt verzoeker dat dit zou zijn wegens een gezondheidstoestand waarvoor in België geen behandeling beschikbaar zou zijn, maar hij legt geen stukken voor die zijn blote beweringen in deze kunnen staven. Het is dan ook opmerkelijk dat zijn echtgenoot, die aangaf bang te zijn dat verzoeker zelfmoord pleegt en die omwille van de zelfmoordpoging besliste van Pereira naar Armenia te verhuizen zodat hij niet alleen zou blijven *“want als hij alleen was, dan was hij veel kwetsbaarder”* (NPO echtgenoot, p. 13-14), verzoeker achterlaat in België en terugkeert naar Colombia.

6.7. Ondanks de bemerkingen die in punt 6.6 worden geformuleerd, meent de Raad dat – gelet op wat werd uiteengezet in punt 6.5 – een nader onderzoek nodig is naar de beweerdde zelfmoordpoging van verzoeker zelf alsook naar de redenen die hieraan de grondslag zouden liggen, vooraleer terdege kan worden gesteld dat verzoekers problemen niet *“dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk werd”*.

In acht genomen hetgeen voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in

artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 februari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES